

Tema 15: Crkva koju je utemeljio Krist

Krist je tijekom svoga života pokazivao kako bi trebala izgledati njegova Crkva. Crkva je zajednica svih koji su primili obnoviteljsku milost Duha po kojoj su djeca Božja. Svi krštenici sudjeluju u zajedničkom svećenstvu: pozvani su povezivati Boga i druge ljude. Ekumenski pokret je crkvena zadaća koja traži vidljivo jedinstvo među kršćanima u jednoj Crkvi koju je utemeljio Krist.

15.12.2023.

Članak poslušajte [ovdje](#).

Krist i Crkva

Crkva je otajstvo, odnosno stvarnost u kojoj Bog i ljudi dolaze u dodir i ostvaruju zajedništvo. Riječ „Crkva” dolazi iz grčkog „ekklesia”, što znači skup pozvanih. U Starom zavjetu koristila se kao prijevod za „quahal Yahweh”, odnosno skup koji je Bog okupio u kultne svrhe. Primjeri toga su Sinajski skup i onaj iz vremena kralja Jošije s ciljem hvaljenja Boga i povratka čistoći Zakona (reforma). U Novom zavjetu ima različita značenja, u kontinuitetu sa Starim zavjetom, ali posebno označava narod koji Bog poziva i okuplja sa svih krajeva zemlje kako bi sačinjavali skup svih koji, vjerom u Njegovu Riječ i krštenjem, postaju

djeca Božja, udovi Kristovi i hram
Duha Svetoga.¹

»Svoj početak i ispunjenje Crkva ima u vječnome Božjem naumu. Stari ju je zavjet pripravio izabranjem Izraela, što je znak budućega zajedništva sviju naroda. Utemeljena riječima i djelima Isusa Krista ostvarena je ponajprije po njegovoj otkupiteljskoj smrti i uskrsnuću. Zatim se očitovala kao otajstvo spasenja izlivanjem Duha Svetoga na Pedeseticu. Svoje će ispunjenje imati na koncu vremena kao nebeski zbor svih otkupljenih«.²

Crkvu nisu utemeljili ljudi, niti je ona čak plemeniti ljudski odgovor na iskustvo spasenja koje je Bog ostvario u Kristu. U misterijima života Kristova, Pomazanika po Duhu, ispunjena su obećanja najavljena u Zakonu i prorocima. Također, u Njegovom životu - čitavom njegovom životu - utemeljena je Crkva. Nema

jedinstvenog trenutka u kojem je Krist utemeljio Crkvu, već ju je utemeljio cijelim svojim životom: od utjelovljenja do smrti, uskrsnuća, uznesenja i slanja Utješitelja. Tijekom cijelog svog života, Krist - u kojem je prebivao Duh - pokazivao je kako bi trebala izgledati njegova Crkva, postavljajući prvo neke stvari pa zatim druge. Nakon njegovog Uzašašća, Duh je poslan na cijelu Crkvu i u njoj ostaje podsjećajući na sve što je Gospodin rekao apostolima i vodeći je kroz povijest prema njezinoj punini. On je uzrok Kristove prisutnosti u njegovoj Crkvi po sakramentima i Riječi, te je neprekidno krase različitim hijerarhijskim i karizmatičkim darovima (*Lumen Gentium*, br. 4 i 12). Njegovom prisutnošću ispunjava se Gospodinovo obećanje da će uvijek biti sa svojim do svršetka vremena (Mt 28,20)

Narod Božji, tijelo Kristovo i općinstvo svetih

U Svetom pismu Crkvi se pripisuju različiti nazivi, od kojih svaki posebno ističe neke aspekte otajstva Božjeg zajedništva s ljudima. „Božji narod” je naziv koji je pripisan Izraelu. Kada se naziv novi Izrael primjenjuje na Crkvu to znači da Bog nije htio spasiti ljude pojedinačno, već je želio okupiti jedan narod koji će biti ujedinjen po jedinstvu Oca, Sina i Duga Svetoga, koji će ga poznavati u istini i sveto mu služiti. (*Lumen gentium*, 4 i 9; sveti Ciprijan, *De Orat Dom.* 23; CSEL 3, str. 285).

To također znači da je Crkva izabrana od Boga. Ljudi pripadaju Bogu i nisu vlasništvo nijedne kulture, vlade ili nacije. Nadalje, to je vidljiva zajednica koja je na putu – među narodima – prema svojoj konačnoj domovini. U tom kontekstu može se reći da su „Crkva i sinoda

sinonimi” (sveti Ivan Zlatousti, *Explaintio in Psalmum 149*: PG 55,493). Svi zajedno idemo prema istoj zajedničkoj sudbini, svi imamo isto poslanje, svi smo sjedinjeni u Kristu i u Duhu Svetome s Bogom Ocem. U tom narodu svi imaju zajedničko dostojanstvo djece Božje, zajedničko poslanje biti sol zemlje, zajednički cilj, a to je Kraljevstvo Božje. Svatko je dionik u trima Kristovim službama.³

Kad kažemo da je Crkva „tijelo Kristovo”, želimo naglasiti da Krist slanjem Duha Svetoga vjernike prisno povezuje sa sobom, osobito u Euharistiji, jer se u njoj vjernici drže zajedno i rastu sjedinjeni u milosrđu tvoreći jedinstveno tijelo u raznolikosti članova i službi. Ističe se također da zdravlje i bolest jednog člana ima utjecaja na cijelo tijelo (1 Kor 12,1-24), te da su vjernici, kao Kristovi udovi, njegovo oruđe za djelovanje u svijetu.⁴ Crkva se

također naziva „Kristovom zaručnicom” (Ef 5,26s), što naglašava, unutar jedinstva koje Crkva ima s Kristom, razliku između Krista i njegove Crkve. I također ističe da je Božji savez s ljudima konačan, Bog je vjeran svojim obećanjima, a Crkva mu vjerno odgovara kao plodna Majka sve djece Božje.

Drugi vatikanski sabor preuzeo je stari naziv za Crkvu: „zajedništvo”. Time se ukazuje da je ona proširenje intimnog zajedništva Presvetog Trojstva na ljude i da je ona već na ovoj zemlji u zajedništvu s božanskim Trojstvom, iako to zajedništvo još nije ostvareno u svojoj punini. Osim samog zajedništva, Crkva je znak i sredstvo toga zajedništva za sve ljude. Po njoj sudjelujemo u intimnom Božjem životu i pripadamo Božjoj obitelji kao djeca u Sinu (*Gaudium et spes*, 22) po Duhu. To se posebno ostvaruje u sakramentima, uglavnom u

Euharistiji, koja se često naziva i *zajedništvo* (1 Kor 10,16).

Crkva je *communio sanctorum*: općinstvo svetih, to jest zajednica svih onih koji su primili preporučujuću milost Duha po kojoj su djeca Božja, sjedinjeni s Kristom i nazvani svecima. Neki još uvijek hodaju ovom zemljom, drugi su već umrli i također se pročišćuju uz pomoć naših molitvi. Drugi, konačno, već uživaju u gledanju Boga i zagovaraju nas. Općinstvo svetih također znači da kao kršćani svi imamo zajedničke svete darove sa središtem u Euharistiji, ostale sakramente koji su prema njoj usmjereni te sve druge darove i karizme.

Po općinstvu svetih, zasluge Krista i svih svetih koji su nam prethodili na zemlji pomažu nam u poslanju koje od nas sam Gospodin traži da ostvarujemo u Crkvi. Sveci koji su u

nebu ne promatraju ravnodušno život hodočasničke Crkve i iščekuju da se punina općinstva svetih ostvari s drugim Gospodinovim dolaskom, sudom i uskrsnućem tijela.

Konkretan život hodočasničke Crkve i svakog njezinog člana od velike je važnosti za ostvarenje njezina poslanja, za čišćenje mnogih duša i za obraćenje tolikih drugih: »O tome da se ti i ja ponašamo kako Bog hoće - ne zaboravi- ovise mnoge velike stvari«⁵. Ujedno, postoji napast da vjernici ne djeluju onako kako Bog želi, zbog njihovih ograničenja, pogrešaka ili grijeha koje čine. Neke od prispodoba o Kraljevstvu objašnjavaju da pšenica živi zajedno s kukoljem, dobre ribe s lošima, sve do kraja svijeta. Sveti Pavao je ustanovio je da su apostoli nosili veliko blago u glinenim posudama (2 Kor 4,7) i postoji nekoliko opomena u Novom zavjetu protiv lažnih proroka i protiv onih koji sablažnjavaju druge (na primjer, Otk 2 i 3)⁶. Kao i u ranoj

Crkvi, tako i danas grijesi kršćana (svećenika ili nezaređenih vjernika) imaju određeni utjecaj na poslanje i na druge kršćane. Taj utjecaj je veći kada je osoba koja griješi - bilo djelovanjem ili propustom - svećenik ili ima odgovornost brinuti se za druge, čak može doći do skandala (poticanje na grijeh). Iako grijesi utječu na zajedništvo i taj učinak može biti čak i vrlo vidljiv, nikada neće potpuno zasjeniti svetost Crkve niti potpuno ugušiti njezinu misiju, jer bi to značilo tvrditi da je zlo moćnije od ljubavi koju je Bog pokazao i dalje pokazuje ljudima. Osim toga, utjecaj dobra koje čini toliki kršćana je manje vidljiv, ali mnogo veći, od utjecaja grijeha. Molitva svih kršćana za Papu, za biskupe, za cijelo svećenstvo, za redovnike i laike je odgovor vjere na ovu situaciju koju Crkva proživljava sve dok se ne ispuni njezin misterij u nebeskoj domovini. Čak i priznajući prisutnost grešnika u Crkvi, naš je

Otac tvrdio da »nemamo pravo o Crkvi suditi čisto ljudski i bez nadnaravne vjere ni upraviti pogled samo na viši ili niži stupanj sposobnosti nekih crkvenih dostojanstvenika i na neke druge kršćane. To bi značilo ostati na površini. Nije u Crkvi najvažnije gledanje na čovjekov odgovor, nego gledanje na Božje poteze. Crkva je među nama, ona je Bog koji ide ususret čovječanstvu, da ga spasi pozivajući nas svojom objavom, posvećujući nas milošću dok nas svojom neprestanom pomoći ne napušta ni u malim ni u velikim borbama svakodnevnog života. Može čak doći do toga da smo sumnjičavi kada je riječ o drugim ljudima i svatko je osobno dužan sumnjati u sebe i svoj dan završiti s *mea culpa*, s dobrim i iskrenim činom pokajanja, ali mi nemamo pravo sumnjati u Boga. Sumnjati u Crkvu, u njezin božanski početak, u posvećujuće djelovanje njezine objave i njezinih

sakramenata, znači sumnjati u samog Boga, znači ne vjerovati sasvim u stvarnost dolaska Duha Svetoga⁷. Općinstvo svetih neodvojivo je sraslo sa zemljom, jer su ga Krist i Duh učinili i čine znakom spasenja, odnosno sredstvom i znakom po kojem Bog nudi spasenje čovječanstvu. Crkva je iznutra strukturirana prema odnosima koji postoje između onih koji na temelju krštenja imaju zajedničko svećenstvo i onih koji su uz to primili ministerijalno svećenstvo po sakramentu svetog reda. Crkva je također izvana strukturirana u zajedništvu partikularnih Crkava, oblikovanih na sliku sveopće Crkve, svaka na čelu sa svojim biskupom. Analogno se to zajedništvo ostvaruje i u drugim crkvenim prilikama. Crkva strukturirana na taj način služi Duhu Kristovu za misiju. (usp. *Lumen gentium*, 8).

Zajedničko svećenstvo

Ulaskom u Crkvu kršćanin se ponovno rađa u Kristu i s njim postaje kraljem i svećenikom znakom križa. Pomazanjem Duha posvećen je za svećenika. Osim toga, neki primaju sakrament reda, po kojemu su osposobljeni sakramentalno uprisutnjivati Krista za druge vjernike, svoju braću, propovijedati Božju riječ i voditi braću u pitanjima vjere i kršćanskog života. Ovom razlikom između zajedničkog obilježja svih kršćana i svetih službenika Bog nam pokazuje da svoju milost želi prenijeti preko drugih, da spasenje ne dolazi od nas i ne ovisi o našim osobnim sposobnostima. U Božjoj Crkvi postoje, dakle, dva bitno različita načina sudjelovanja u svećenstvu Kristovu, koja su međusobno usklađena; ta međusobna usklađenost nije samo moralni uvjet za razvoj misije, već način na koji je

svećeništvo Kristovo prisutno na ovoj zemlji (*Lumen gentium*, 10 y 11).

Svećenstvo se, dakle, ne svodi na određenu službu unutar Crkve, jer su svi kršćani primili određenu karizmu i priznati su kao članovi kraljevske loze i sudionici Kristove svećeničke službe (usp. sveti Lav Veliki, *Propovijedi*, IV, 1: PL 54, 149). To je obilježje zajedničko svim kršćanima, muškarcima i ženama, laicima i svetim službenicima, koje je primljeno krštenjem i osnaženo potvrdom. Stoga je svim kršćanima zajednička karakteristika to što su vjernici, odnosno što su »krštenjem pritjelovljeni Kristu, učinjeni članovima Božjega naroda. Postavši na svoj način dionici Kristove svećeničke, proročke i kraljevske službe, pozvani su da, svaki prema svojem položaju, vrše poslanje koje je Bog povjerio Crkvi. Među njima je prava jednakost u njihovu dostojanstvu Božje djece«⁸.

Zajedničko se svećenstvo ostvaruje prihvaćanjem poziva na svetost i nastavljanjem Kristova poslanja koje je svatko primio po krštenju.

U hebraizmu, u religijama koje okružuju Izrael i u mnogim drugim religijama, svećenik je taj koji djeluje kao posrednik. Dakle, onaj tko želi stupiti u odnos s Bogom mora zamoliti svećenika da to učini u njegovo ime. Funkcija svećenika je posredništvo: sjedinjenje ljudi s Bogom, a Boga s ljudima, prinošenje žrtava i blagoslov. Kako bi objasnili svećenstvo vjernika, crkveni su oci naglašavali da svaki kršćanin ima izravan pristup Bogu. Budući da svi sudjelujemo u Kristovu svećenstvu, postoji jednostavnost i bliskost između svakog kršćanina i Boga.

Konkretno, kršćanin je - zahvaljujući svom jedinstvu s Kristom - sposoban prinositi duhovne žrtve, dovesti svijet Bogu i Boga svijetu. Svi su

krštenici pozvani približavati ljude Bogu. Postoji uzlazna i silazna dimenzija zajedničkog svećenstva. Uzlazna dimenzija nam omogućuje da svoje živote uzdignemo do Boga sa svime što oni podrazumijevaju, zajedno s Kristom. U Njemu, u svetoj misi, naša mala djela i žrtve dobivaju vječnu vrijednost. Kasnije, u Nebu, vidjet ćemo ih preobražene.

Silazna dimenzija zajedničkog svećenstva podrazumijeva da svećenik prinosi Božje darove ljudima. To je ono što nas čini oruđem svetosti drugih, na primjer, s našim apostolatom. To se događa u poslanju roditelja kada pomažu svojoj djeci rasti u vjeri, nadi i ljubavi ili u posvećenju braka i obiteljskog života. To se također događa kada svoje prijatelje i suradnike približavamo Bogu: »Dok obavljate svoje aktivnosti u samom srcu društva, sudjelujući u svim plemenitim nastojanjima i svim

pravednim ljudskim aktivnostima, ne smijete izgubiti iz vida duboki svećenički smisao koji vaš život nosi: morate biti posrednici u Kristu Isusu kako biste donijeli Bogu sve stvari, i kako bi božanska milost oživjela sve«⁹. Ovo posvećujuće poslanje nezaređenih kršćana usko je povezano s potrebnim posvećujućim poslanjem svetih službenika. Sveti Josemaría je to objasnio, posebno govoreći o apostolatu svoje djece, objašnjavajući da svako od njih »pokušava biti apostol u vlastitom radnom okruženju, približavajući duše Kristu primjerom i riječju: dijalogom. Ali u apostolatu, vodeći duše stazama kršćanskog života, dolazimo do sakramentalnog zida. Posvećujuća služba laika zahtijeva posvećujuću službu svećenika, koji u ime Crkve dijeli sakrament pokore, slavi euharistiju i naviješta Božju riječ«¹⁰. Zajedničko svećenstvo uključuje i Kristovo kraljevsko poslanje, kojim svi kršćani čine da

Krist kraljuje u njihovim životima i oko njih, služeći drugima, osobito siromašnima, bolesnima i svima u potrebi. Također nam pomaže otkriti i izvršiti ono što je Bog namijenio svijetu. Služenje je način na koji kršćani izražavaju svoje kraljevsko dostojanstvo. Također nam pomaže otkriti i ostvariti ono što je Bog zamislio za svijet.

Bog je zamislio zajedničko svećenstvo i ministerijalno svećeništvo kao uzajamno uređene u Crkvi. Njegovo je svećenstvo prikazano na zemlji u toj međusobnoj artikulaciji. Dakle, klerikalizam je neravnoteža tog međusobnog uređenja. Do njega dolazi kada službenici zadiru u polje drugih vjernika u pitanjima i stvarima koji ih se ne tiču, ili kada nezaređeni vjernici zadiru u polje ministerijalnog svećenstva obavljajući funkcije koje pripadaju službenicima.

Raznolikost poziva u Crkvi

Crkva mora navješćivati i uspostavljati Kraljevstvo Božje među svim narodima koje je započeo Krist. Na zemlji ona je klica i početak ovoga Kraljevstva. Nakon svoga uskrsnuća Gospodin je poslao apostole da naviještaju Evanđelje, krste i uče da se ispuni sve što je zapovjedio (Mt 28, 18-20). Gospodin je svojoj Crkvi dao istu misiju koju mu je povjerio Otac (Iv 20,21). Od početka Crkve ovo poslanje vrše svi kršćani (Dj 8,4; 11,19), koji su često išli toliko daleko da su žrtvovali vlastite živote da bi ga ispunili. Gospodinov misionarski nalog ima izvor u vječnoj ljubavi Boga, koji je poslao svoga Sina i svoga Duha jer »hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine« (1 Tm 2,4).

U ovom misijskom poslanju sadržane su tri funkcije Crkve na zemlji: *munus profeticum* (naviještanje

dobre vijesti spasenja u Kristu), *munus sacerdotale* (stvarna Kristova prisutnost i svjedočenje života Krista koji spašava po sakramentima i svojom milošću) i *munus regale* (pomoć kršćanima u ispunjavanju misije da dovedu svijet k Bogu i rastu u svetosti). Iako svi vjernici dijele istu misiju, ne igraju svi istu ulogu. Neki sakramenti i karizme oblikuju i osposobljavaju kršćane za određene funkcije povezane s misijom. Kao što smo vidjeli, oni koji imaju zajedničko svećenstvo i oni koji također imaju ministerijalno svećenstvo međusobno su raspoređeni na takav način da uprisutnjuju Kristovo svećenstvo i posredovanje na zemlji, darove milosti, snage i svjetlost koja je svima potrebna da bi mogli izvršiti misiju. Neki od njih suobličeni su Kristu Glavi Crkve na poseban način, različit od ostalih. Nakon što su primili sakrament reda, oni posjeduju ministerijalno svećenstvo kako bi Krista sakramentalno

uprisutnjivali za sve ostale vjernike. Oni koji su primili puninu sakramenta reda su biskupi, nasljednici apostola. Oni koji su primili sakrament reda drugog stupnja su svećenici, koji izravno pomažu biskupima. Treći stupanj sakramenta reda, đakonski, suobličuje kršćanina s Kristom slugom, da pomaže biskupu i svećenicima u propovijedanju, milosrdnom djelovanju i slavljenju nekih sakramenata.

Što se tiče misije dovođenja svijeta Bogu, postoje dva važna načina življenja koja su povezana s tom zadaćom. Neki imaju osobit poziv dovesti svijet Bogu iznutra, oni su laici. Oni to čine živeći vremenite stvari, kojima je njihov život kao protkan, u skladu s Bogom (usp. *Lumen gentium*, 31). Budući da sudjeluju u Kristovu svećenstvu, laici sudjeluju u njegovu posvetiteljskom, proročkom i kraljevskom poslanju¹¹.

Oni sudjeluju u Kristovu svećeničkom poslanju kada kao duhovnu žrtvu, osobito u euharistiji, prikazuju vlastiti život sa svim svojim djelima. Oni sudjeluju u Kristovu proročkom poslanju kada u vjeri prihvaćaju Kristovu Riječ i navješćuju je svijetu svjedočanstvom života i riječi. Oni sudjeluju u Kristovu kraljevskom poslanju jer od njega primaju moć da samoodricanjem i svetošću vlastitog života pobjeđuju grijeh u sebi i u svijetu, te prožimaju moralnim vrijednostima zemaljske aktivnosti čovjeka i institucije društva.

Drugi imaju poseban poziv da se udalje od svjetovnih stvarnosti i aktivnosti, živeći jedinstvenim načinu života koji je, koliko je to ljudski moguće, sličan životu koji će ljudi zadobiti na samom kraju (ne žene se i često žive kao braća u zajednicama, ne posjeduju imovinu, često mijenjaju ime kako bi poručili

da „umiru” svom prijašnjem životu, itd.). Da bi započeli s tim načinom života, posebno se posvećuju Bogu življenjem evanđeoskih savjeta: čistoće (u celibatu ili djevičanstvu), siromaštva i poslušnosti. Život posvećen Bogu je stanje koje Crkva priznaje, a koje sudjeluje u njezinoj misiji putem potpune predanosti Kristu i braći svjedočeći nadu u Kraljevstvo nebesko.¹² Konkretno, svojim načinom života podsjećaju sve druge da nemaju trajno boravište na ovom svijetu, daju javno svjedočanstvo da će svi ljudski uspjesi biti preobraženi na dan Gospodnjeg dolaska, i privlače svijet Bogu, izvan aktivnosti i pitanja od kojih su se udaljili (usp. *Lumen gentium*, 44; PC, 5).

Laici i redovnici dovode svijet Bogu iz različitih pozicija: prvi, iznutra, promičući razvoj stvaranja prema Božjim odredbama (usp. Post 2,15); drugi, izvana, dovodeći stvaranje do

njegovog završetka, koje simbolički anticipiraju svojim načinom života. Prvi trebaju druge da ih podsjećaju da se svijet ne može privedi Bogu bez duha blaženstava, dok drugi trebaju prve da ih podsjećaju da je prvotni poziv čovjeka da dovede stvaranje do savršenstva koje je Bog zamislio; jedni i drugi, u zajedništvu, služe izgradnji Božjeg Kraljevstva. Život posvećen Bogu također pridonosi kršćanskom osnaživanju svijeta putem djela ljubavi, milosrđa i društvene pomoći, kojima se posvećuje s velikodušnošću.

Također, u životu Crkve pojavljuju se mnogi putevi i načini vršenja zajedničkog poslanja. U 20. stoljeću došlo je do mnogih pojava, pokreta, novih redovničkih zajednica i drugih institucija, i sve sudjeluju u evangelizaciji iz svojih vlastitih karizmi.

Osmina za jedinstvo kršćana

Crkva je *Jedna* jer joj je ishodište i uzor Presveto Trojstvo; jer Krist - njezin utemeljitelj - ponovno uspostavlja jedinstvo svih u jednom tijelu; jer Duh Sveti sjedinjuje vjernike s Glavom, koja je Krist. To se jedinstvo očituje u tome što vjernici ispovijedaju istu vjeru, slave iste sakramente, sjedinjeni su u istoj hijerarhiji, imaju zajedničku nadu i istu ljubav.

Crkva opstaje kao društvo formirano i organizirano u svijetu unutar Katoličke Crkve, koju vodi nasljednik Petra i biskupi u zajednici s njim (usp. *Lumen gentium*, 8). Samo u njoj se može dobiti punina sredstava spasenja jer je Gospodin povjerio sve blagodati Novoga saveza samo apostolskom kolegiju, čija je glava Petar. Krist je dao jedinstvo Crkvi i ono opstaje u Katoličkoj Crkvi. To jedinstvo se ne gubi zbog podjela među kršćanima. Ipak, razdvajanja među kršćanima uzrokuju ranu u

Crkvi, mogu izazvati skandal i usporiti evangelizaciju.

Oni koji su rođeni u stanju odvojenosti od Katoličke Crkve ne mogu se jednostavno smatrati šizmaticima ili hereticima. U svojim zajednicama i Crkvama mogu primiti milost po krštenju. U njima postoje mnoge blagodati posvećenja i istine koje dolaze od Krista i potiču na katoličko jedinstvo, a Duh Sveti se koristi njima kao sredstvima spasenja, budući da njihova snaga dolazi iz punine milosti i istine koju je Krist dao Katoličkoj Crkvi¹³.

Članovi tih Crkava i zajednica su po krštenju utjelovljeni u Krista i stoga ih priznajemo kao braću. U određenom smo zajedništvu molitve i drugih duhovnih dobrobiti, uključujući određeno istinsko jedinstvo u Duhu Svetome, s kršćanima koji ne pripadaju Katoličkoj Crkvi (*Lumen gentium*, 15).

Možemo rasti u jedinstvu:
približavajući se Kristu i pomažući
drugim kršćanima da mu budu bliže;
potičući jedinstvo u bitnom, slobodu
u sporednom i ljubav u svemu; čineći
Božju kuću ugodnijom za druge;
rastući u štovanju i poštovanju
prema Papi i hijerarhiji, pomažući im
i slijedeći njihova naučavanja.

Ekumenski pokret je crkvena zadaća
koja traži vidljivo jedinstvo među
kršćanima u jednoj jedinoj Crkvi koju
je utemeljio Krist. To je želja
Gospodinova (Iv 17,21). Ostvaruje se
uz molitvu, uz obraćenje srca,
uzajamno bratsko poznavanje i
teološki dijalog.

Molitvena osmina za jedinstvo
kršćana jedna je od aktivnosti koja
čini dio ekumenskog pokreta, a
spada u okvir tzv. duhovnog
ekumenizma. Nastala je u
Sjedinjenim Američkim Državama
1908. godine pod vodstvom

episkopalianca Paula Watsona, koji je kasnije prešao u Katoličku Crkvu. Pape Pio X. i Benedikt XV. pohvalili su i ohrabрили sve katolike da se pridruže ovoj inicijativi. Obilježava se od 18. do 25. siječnja, na blagdan obraćenja svetog Pavla. Osim u Katoličkoj Crkvi, obilježava se i u nekoliko pravoslavnih crkava te u mnogim kršćanskim zajednicama. Na nekim mjestima može uključivati molitvena okupljanja ili čak liturgijsku molitvu, poput večernje molitve, uz prisustvo kršćana koji nisu u punom zajedništvu s Katoličkom Crkvom. Međutim, najraširenija praksa među svima je osobna molitva na tu zajedničku nakanu za vidljivo jedinstvo kršćana tijekom navedenih osam dana.

Miguel de Salis

Osnovna literatura

—*Katekizam Katoličke Crkve*,
748-945.

—*Kompendij Katekizma Katoličke
Crkve*, 147-193.

—sveti Ivan Pavao II., *Ut unum sint*,
25. V. 1995.

[¹] *Katekizam Katoličke Crkve*, 777;
*Kompendij Katekizma Katoličke
Crkve*, 147.

[²] *Kompendij Katekizma Katoličke
Crkve*, 149; *Katekizam Katoličke
Crkve*, 778.

[³] *Katekizam Katoličke Crkve*,
782-786.

[⁴] *Katekizam Katoličke Crkve*,
787-795.

[5] Sveti Josemaría, *Put*, 755.

[6] »Već dugo vremena, već možda 25 godina, imam naviku, dok molim Vjerovanje i priznajem vjeru u *jednu svetu, katoličku, apostolsku Crkvu*, da onda kratko dodam: unatoč svemu. Kada to nekome pričam i on me pita što s time mislim, odgovorim: *unatoč tvojim i mojim grijesima*« (sveti Josemaría Escrivá, *Susret s Kristom*, br. 131).

[7] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, 131.

[8] *Kompendij Katekizma Katoličke Crkve*, 177.

[9] Sveti Josemaría, *Pismo 28.ožujka 1955.*, 4.

[10] sveti Josemaría Escrivá, *Conversaciones con Mons. Josemaría Escrivá de Balaguer*, br. 69. »Svetost se - kada je prava - od svoga izobilja prelijeva u srca drugih, u druge duše.

Mi se, djeca Božja, posvećujući posvećujemo. - Cvjeta li oko tebe kršćanski život? Razmišljaj o tome svakoga dana« (*Kovačnica*, br. 856).

[¹¹] *Kompendij Katekizma Katoličke Crkve*, 189-191.

[¹²] *Kompendij Katekizma Katoličke Crkve*, 192s. »Naš je kršćanski zadatak da ovo gospodstvo obznanimo svojim riječima i djelima. Gospodin želi sebi drage imati na svim zemaljskim putovima. Neke poziva u pustinju, da budu daleko od vreve svijeta i da tako pred drugim ljudima posvjedoče da Bog postoji. Drugima On opet povjerava svećeništvo. Većinu ipak želi imati u središtu svijeta i u zemaljskim stvarima; zato oni moraju Krista nositi svakamo gdje ljudi rade: u tvornice, u laboratorije, na polja, u radionice, na bučne ulice velegrada i na samotne planinske putove.«

[¹³] *Katekizam Katoličke Crkve*, 819.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/tema-15-crkva-koju-je-
utemeljio-krist/](https://opusdei.org/hr-hr/article/tema-15-crkva-koju-je-utemeljio-krist/) (30.03.2025.)